Vilniaus Parašiutininkų Klubas

SKRAJŪNAS

Nr. 10 / 2009 spalis. Dešimti leidimo metai !

ŠUOLIŲ STATISTIKA

Metai	Šuolių skaičius	Darbo dienos	D-5	SL	AFF šuolių	Tandem
1999	1348	45	544	0	0	11
2000	1627	44	382	11	0	12
2001	1796	54	270	97	0	7
2002	1753	47	142	210	0	8
2003	2959	61	286	279	31	2
2004	1988	49	197	288	28	9
2005	3158	52	281	506	87	26
2006	4455	53	125	662	105	113
2007	4723	65	117	704	54	289
2008	**5751**	**71**	**47**	**800**	**150**	**421**
2009	**3571**	**55**	**0**	**454**	**77**	**344**

2009 metais atlikta:
Viso pakilimų: 304;
Sportininkų šuolių skaičius: 2251;
iki 1500m – 858;
Iki 3000m – 1393;

LIETUVOS REKORDAS

2009 m. liepos mėn. 18 d. Vilniaus parašiutininkų klubas kartu su krūties vėžio prevencijos projektu “Nedelsk” pirmą kartą Lietuvoje surengė Lietuvos parašiutininkių moterų rekordą – laisvame kritime dešimt parašiutininkių susikabino už rankų.

Rekorde dalyvavo 10 moterų, kurios yra atlikusios ne vieną šimtą šuolių, turi patirties parašiutiniame sporte. Šias iniciatyvias ir energingas merginas į draugę subūrė bendras tikslas – paremti kovą prieš krūties vėžį bei paskatinti Lietuvos moteris pasitikrinti sveikatą dėl savęs ir dėl tų, kurie mus myli.

“Mes – aktyvios ir iniciatyvios merginos, turinčios nenumaldomą aistrą aviacijai. Konkrečiai – parašiutiniam sportui, kurį drąsiai galime vadinti ne hobiu, bet gyvenimo būdu. Šį nepaprastą renginį bei reginį skiriame projektui “NEDELSK” bei visoms Lietuvos moterims, siekiančioms savo tikslų, svajonių, nepasiduodančioms bei nebijančioms iššūkių” – teigia projekto organizatorės. Rekordas atliktas Kyviškių aerodrome iš 3000 metrų aukščio. Parašiutininkių užduotis buvo vienu metu iššokus iš lėktuvo susieiti ore ir susikibti rankomis. Operatorius, šokantis kartu su vaizdo kamera, fiksavo figūrą, vėliau ši medžiaga pateikta teisėjams.

Pasiruošimui atlikti rekordą parašiutininkės skyrė papildomai 10 šuolių, iš to paties (3000 m) aukščio.

JUMP FOR THE CAUSE 2009

Apie šiais metais įvykusį moterų pasaulio rekordą "Skrajūnui" pasakoja Živilė Gudaitytė:

2009 m. rugsėjo 21-28 dienomis JAV, Kalifornijos valstijoje, Perris Valley Skydiving centre vyko vienas didžiausių pasaulio parašiutinio sporto renginių - JUMP FOR THE CAUSE 2009 - pasaulio moterų rekordinės formacijos renginys, turintis keletą tikslų: sudaryti naują Pasaulio Moterų Rekordą, surinkti 1.000.000 USD fondą vaistų nuo krūties vėžio kūrimui, ir būti pavyzdžiu kitoms jaunoms moterims ir merginoms. Renginio organizatoriai ir JUMP FOR THE CAUSE projekto įkūrėjai 1999m.: Mallory Lewis, Brad Hood kartu su Kate Cooper-Jensen ir Tony Domenico.

2009 m. rugsėjo 26 d. Pietų Kalifornijos danguje moterys ir merginos iš 31 pasaulio šalies pasiekė naują merginų formacijos pasaulio rekordą! Susikibusios už rankų danguje jos sudarė 181-os merginos formaciją. Šis pasaulio rekordas skiriamas kovai prieš krūties vėžį, surinktas daugiau nei 900.000 JAV dolerių fondas vaistų nuo šios ligos kūrimui!

Siekti šio rekordo daugiau nei 200 merginų ir moterų suvažiavo iš įvairių pasaulio tautų ir rugsėjo 21 d. Perris Valley Skydiving centre prasidėjo treniruočių šuoliai. Pirmas dvi dienas šokinėjome nedidelėmis formacijomis po 40 - 60 merginų iš 4000 m. aukščio, treniravomės sudaryti savo sektorius, suderinti kritimo greičius - vyko pasiruošimas būsimiems rekordo šuoliams. Antrosios dienos ryte laukė labai maloni staigmena – kvietimas prisijungti prie pagrindinės formacijos! Rugsėjo 23 d. pradėjome šuolius visa 180 merginų formacija iš 9 išsirikiavusių ir trikampiu skrendančių lėktuvų.

Prieš kiekvieną šuolį vykdavo treniruotė ant žemės, po kiekvieno šuolio vykdavo video peržiūros, aptarimai, veiksmų analizavimas, pasiruošimas sekančiam šuoliui. Griežta dalyvių atranka buvo vykdoma viso renginio metu, buvo daromi pakeitimai formacijoje arba net ir keli merginų keitimai dėl traumų ar kitų priežasčių – profesionalumas ir savo darbo iššokus iš lėktuvo atlikimas buvo vienas iš renginio prioritetų kiekvienai merginai. Net ir dalyvavimas pasaulio rekordo formacijos šuoliuose dar negarantavo, kad dalyvausi ir sekančiame galbūt jau rekordiniame šuolyje, todėl kiekvienas šuolis reikalavo maksimalių pastangų ir dėmesio iš kiekvienos dalyvės, atsipalaiduoti ir šokti „for fun“ šansų nebuvo.

Kartu atlikome apie 20 šuolių. Tačiau nuotaika viso renginio metu buvo labai draugiška, komandinė dvasia lydėjo tiek ant žemės, tiek ore, nesvarbu iš kokios šalies būtum atvykusi – pasaulio merginų komanda buvo vieninga, o profesionalūs organizatorių patarimai ir įkvepiantys žodžiai visuomet priminė mūsų bendrą tikslą – pasiekti naują pasaulio rekordą.

Rugsėjo 25 d. buvome labai arti, prie formacijos nespėjo prisijungti vos kelios merginos, tačiau kiekviena ir visi esantys ant žemės jau galėjo jausti, kad rekordas čia pat. Ir rugsėjo 26 d. antru šuoliu didžiausias 181 merginos formacijos rekordas buvo pasiektas!

Išgirdus oficialiai paskelbtą naująjį rekordą ne viena iš dalyvavusių merginų braukė džiaugsmo ašarą, šilti apsikabinimai, šypsenos, sveikinimai, ir juokas skambėjo visame aerodrome. Merginų vienybė, stipri komandinė dvasia ir patyrę organizatoriai padėjo pasiekti šį naująjį pasaulio rekordą! Taip pat buvo įgyvendintas ir antrasis tikslas – surinktas daugiau nei 900.000 JAV dolerių fondas vaistų nuo krūties vežio kūrimui!

Šiuo metu naujasis pasaulio moterų rekordas registruojamas FAI.

2009 m. rugsėjo 26 d., iš karto po oficialaus moterų pasaulio rekordo paskelbimo, 122 vyrai, susirinkę palaikyti merginas ir Jump For The Cause 2009, sudarė vyrų pasaulio rekordą 122-way, kuriame dalyvavo ir Jonas Šikšnelis! :)

Team Vilnius “Pasaulio iššūkio taurės” varžybose

„Žinau, kad jei patirsiu nesėkmę tikrai nesigailėsiu, vienintelis dalykas dėl kurio griaušiuosi – kad neišdrįsau pabandyti.“

Neįtikėtina, bet faktas – nuo nulio susibūrusi naujokų komanda, neturėjusi nei vieno šuolio kartu ir tiktai keletą valandų treniruočių aerodinaminiame vamzdyje, atliko vidutiniškai 9 figūras per 35 sekundes “Pasaulio iššūkio taurės” varžybose Jungtinėje Karalystėje.

Padrąsinti Lietuvos nacionalinės komandos Magic4 kapitono Daliaus Gaikos, Team Vilnius pirmą kartą nusprendė išbandyti savo jėgas pasaulinio lygio varžybose. “Daugiausia nerimo kėlė tai, kad mūsų komanda kartu nebuvo atlikusi nei vieno treniruočių šuolio, tad tik teoriškai galėjome išsivaizduoti vienas kito galimybes”, prisipažįsta komanda.
Tačiau iššūkis buvo priimtas, apsiginklavę užsispyrimu ir vedami svajonės ėmėmės darbo. Kadangi vasaris ir kovas netinkamas metas šuoliams, tad vienintelė galimybė pasiruošti varžyboms – ilgos treniruotes ant žemės ir įsivaizdavimas, kaip visa tai atrodys ore. Komanda paskyrė daugybę savaitgalių treniruotėms ant žemės, atrodytų, ką bendro turi dangaus platybės ir menka uždara patalpa kurioje vyksta treniruotės. Tačiau viskas yra susiję, tu negali nueiti iki tikslo kol jo nematai, todėl įsivaizdavimas kaip viskas vyks, yra neatsiejama paršiutų sporto dalis. Be to, įvertinus mūsų komandos galimybes, kito pasirinkimo tiesiog nebuvo.

Mes esame labai dėkingi mūsų vyriausiajam treneriui Daliui ir visai “Magic 4” komandai, kurios nariai, negailėdami savo laiko, susiburdavo savaitgaliais, ir valandų valandas padėdavo mums. “Jų perteikta patirtis buvo neįkainuojama, jeigu ne jų ryžtas padėti mums, vargu ar būtume įstengę parodyt varžybose bent koki rezultatą”, tai vieno iš Team Vilnius komandos narių žodžiai.
Pačios varžybos yra suskirstytos į dvi klases, tai trijų A klasė (AAA), šiais metais joje dalyvavo 36 komandos, tarp jų ir “Magic 4” komanda. O taip pat dviejų A klasė (AA), ji skirta komandoms turinčioms mažiau patirties, kurios tik pradeda savo kelionę aukštumų link. Šioje klasėje šiais metais varžėsi 10 komandų, tarp kuriu savo jėgas išbandė ir Team Vilnius. Buvo išties nuostabų stebėti tokių parašiutinio sporto grandų kaip „Airspeed“, „Perris Fury“, „XL“ ir kitų, geriausių pasaulio komandų darbą, sutikti gerus bičiulius iš Belgijos, bei kvėpuoti nuostabia šių varžybų dvasia.

Rezultatai mūsų tikrai nenuvylė: „Magic 4“ komanda iškovojo 27 vietą AAA klasėje, bei buvo apdovanota organizatorių už perspektyvumą ir tobulėjimą. Na o mes - Team Vilnius, nors ir neturėjome gausybės rėmėjų, kaip kitos komandos, ir judėjome į priekį vedami tik komandos narių didžiulio noro ir užsispyrimo, iškovojome 9 vietą AA klasėje. Paskutiniame ture mes atlikome 20 figūrų ir po ilgos kovos, besitęsusios visą varžybų laiką, aplenkėme savo pagrindinius varžovus iš Portugalijos, taip pat jauną komandą pavadinimu „Atmosfera“. Ačiū jiems už galimybe pasivaržyti!

“Šis rezultatas pranoko mūsų lūkesčius, kadangi teoriškai mūsų galimybės parodyti rezultatą šiose varžybose buvo labai menkos. Tad esam labai patenkinti, nugalėję ne tik savo konkurentus, bet ir patys save,” teigė komandos nariai.
Varžybos buvo puikios!

TEAM VILNIUS sudėtis:
Jelena Sokolovska - Tail
Inga Vinkevičiutė - Point
Igor Afanasjev – Inside Centre
Pavel Kulak – Outside Centre

2-way 2009

"Skrajūnas" pakalbino Lietuvos 2-way čempionato komandos nugalėtojos "Vestmeda" atstovą Dalių Gaiką apie šių varžybų įspūdžius ir nuotaikas, treniruotes ir sėkmę.

"Esu įsitikines, kad visos varžybos, nepiklausomai nuo to kokio lygio jos yra, reikalauja treniruočių. Kiekvienos varžybos turi savo specifiką, todėl kiekvienom varžybom reikia ruoštis atskirai (norint parodyti "tikrąjį" rezulatą). 2-way varžybos reikalauja labai daug individualių sportininko veiksmų, tačiau rezultatas priklauso tik nuo komandinio darbo. Todėl komandinis darbas man buvo didžiausias iššūkis šių varžybų metu. Kadangi dalyvavimo varžybose idėja kilo spontaniškai, tai ir pasiruošimo joms nebuvo, taigi viską sprendėm ekspromtu. Pagrindinės problemos su kuriomis susidūriau buvo :

1. partnerio pajautimas - supratimas kokios stipriosios ir silpnosios jo savybės, ką galime atlikti greitai ir ko visai negalime. Manau be treniruočių pajausti vienas kitą beveik neįmanoma, galima tik bandyti nuspėti kaip tai galėtų būti jeigu..., todėl vienintelis šios problemos sprendimas buvo įsiklausyti į partnerį: jei Aleksas sakydavo kad vienoks ar kitoks derinių eiliškumo atlikimas jam yra patogesnis (labiau įsimintinas), nors techniškai jį atlikti yra sudėtingiau, mes jį pasirinkdavome.

2. iššokimas iš lėktuvo- be treniruočių apie tai galima tik svajoti!!!

Teko rinktis tokį iššokimą kurio metu mes nesugriūtume (Nors kelis kartus buvo arti to).

3. derinių (blokų) išmokimas - svarbiausia dalykas pasiruošimo etape, kuriam visada pritrūksta laiko:-). Mokėmės varžybų metu: 1 turas (-4) taškai, t.y. -30 proc. viso rezultato.

4. šuolio ritmas - derinių (blokų) atlikimo greitis ir visos sekos atlikimo ypatumai, pasiėmimai ir paleidimai. "Ilgas" ir kruopštus pasiruošimas ant žemės leidžia greičiau pajausti šuolio ritmą, tačiau tam kad jį pasiektume ore reikia atlikti treniruočių šuolius. Varžybų metu jaučiau kad mano galva labai atsilieka :-), buvo šuoliu kai nusileidus klausdavau Alekso ar gerai viską darem.

Štai tokie geri įspūdžiai iš varžybų.
P.S. vos nepamiršau labai patiko Hematogenas komandos pasirodymas.
Atrodo kad tai vienintelė komanda kuri šiek tiek ruošėsi šioms varžyboms."

2 AN-2

Šiais metais buvo pakartoti šuoliai iš 2-jų An-2 lėktuvų - pakankamai sudėtingi, reikalaujantys tiek lakūnų, tiek parašiutininkų gero pasiruošimo ir didesnės jų grupės dalyvavimo.

Kaip "Skrajūnui" pasakoja Valentinas Banelis, jau atsiradus antram klubo lėktuvui kilo mintis suorganizuoti formacijos šuolį iš dviejų lėktuvų.

Organizaciniai darbai šiemet užtruko, kadangi reikalingi ir lakūnai, galintys atlikti tokį skrydį, ir nemaža grupė patyrusių parašiutininkų. Suplanavus laiką bandymai pavyko, ir šuoliai praėjo puikiai - galima padaryti formaciją iki 20 žmonių!

Žinoma aukščio nėra daug, tačiau viskas įmanoma. Pagrindinė problema, su kuria buvo susidurta šiais metais - žmonių trūkumas.

Tačiau ateičiai planų yra, galbūt net šuolis iš 3-jų lėktuvų!

NAKTINIAI ŠUOLIAI

Apie rugpjūčio mėn. vykusius naktinius šuolius "Skrajūnas" paprašė pasidalinti įspūdžiais Rūtos Menčikovskytės:

Pasiryžti naktiniams šuoliams buvo ne taip jau paprasta. Ne dėl baimės, o dėl nežinojimo, ko laukti - kiek matysis aerodromas ir aikštelė, galu gale kiek tie, kurie organizuoja, supranta, ką daro. Jausmas buvo panašus kaip ir prieš pirmąjį šuolį - ar ištrauksiu D-5 žiedą, ar pavyks atsisėsti sistemoje (tuo metu tai atrodė gyvybiškai svarbu). Arba prieš pirmąją "atcepke" - ar pavyks...

Tačiau jau senokai pradėjau pavydėti pirmašuoliams tų emocijų, kurias jie patiria po pirmojo šuolio. Be to, išklausius instruktažą pradėjau pasitikėti organizatoriais, tad ranka pati pačiupo dalinamas švieseles ir prasidėjo pasiruošimas.

Nepamiršiu to, kaip visi lėktuve karštligiškai pro langą ieškojo aerodromo švieselių. Kai artėjo mano užėjimas, supratau, kad visiškai pasimečiau tarp apačioje mirguliuojančių švieselių žemėlapio. Todėl ištariau Jonukui: "Aš nieko nematau". Jis tik ramiai pakvietė prie durų ir jas pravėręs parodė orientyrus, lyg kokio žvaigždyno: "Geležinkelio stotis... mirksintis žibintas (jo pavadinimo jau tuomet negalėjau prisiminti).. pakilimo takas". Tuomet tapo ramu, lyg pasiklydusiame laive bučiau pamačiusi krantą. Beliko tikėtis, jog krantas nebus negyvenamos salos krantas...

Tai, ką pamačiau iššokus viršijo bet kokius mano lūkesčius... to neįmanoma papasakoti. Bent jau aš pasijutau kaip kokioje nakties nuotraukoje, nerealiame pasaulyje - naktinis Vilnius ir ryškiai žvaigzdėtas dangus.

Pakartoti pavyko jau tą pačią dieną, sorry naktį. Juk tai buvo mano 500 - tokio jubiliejinio šuolio planuot nesuplanuosi !!!!"

BALIONAS

Kadangi šiais metais kartu su "MELGA" dalis mūsų klubo parašiutininkų turėjo galimybę pajusti skrydžio oro balionu malonumą ir žinoma šuolio įspūdžius, "Skrajūnui" apie juos pasakoja Tomas Ragauskas ir Igor Afanasjev.

Tomas: "Buvo nerealu, ką čia daugiau ir bepasakysi. Gražus penktadienio vakaras, šiek tiek vėjuotas, tad kylant balionui nelabai jaukiai blaškė tą kašiką.

Pakilus - aplinkui tyla, ramybė, tik virš galvos šniokščianti ugnis kaitino ir pakaušį ir visa kita :) Atėjus tam lemtingam momentui, kai reikėjo pradėti ropštis iš krepšio lauk, buvo šiek tiek nejauku ir labai nepatogu iš jo išlipti.

Iššokus - nereali tyla, tolstantis balionas, Andžejaus kupolas kažkur visai šalia ir nerealus jausmas... Teko tai pakartoti dar kartą... :)"

Igoris: "O chronologiškai buvo taip: aš pavėlavau į pirmą pakilimą, visi išvažiavo be manęs. Vėliau susitikom ir Gintaras palydėjo į antro pakilimo vietą N.Vilnioj prie mokyklos, iš ten ir kilom.

Gintaro pusbrolis Andrius, baliono kapitonas, užklausė oro uosto aukščio ir ką jūs galvojat - papuolėm... neduoda aukščio, mes jau 200m, o max 400m duoda. Ką daryt nei ten nei šen. Skrendam. Skrendam... Gražumėlis, saulė leidžiasi... Dar vienas bandymas aukščio užklausimui... valio... yra.... duoda.... Kylam. Kylam greit, jau po mumis motokroso trasa, susisiekus radijo ryšiu su Kyviškėm, atsako Ugnius: aš kylu (o mes tai matom šone), jus stebėsiu, galite varyt. Valio. Pirmas Tomas, 1500m aukštis, išlipo į išorę krepšio, laukia Andriaus signalo. "Varykl"! Krenta, mes stebim. Aplink gražumėlis.

Aš antras, išlipau, laukiu. Po kapitono komandos krentu nugara į apačią, stebiu tolstantį balioną. Smagumėlis, net prieš iššokant pamiršau užsidaryti šalmą. Uždariau krentant, 1000m išsiskleidžiau, nusileidau netoli Tomo, kiek toliau ir Inga su Jonuku. Čia pat nuo motokroso trasos jau važiuoja ir mūsiškiai mūsų pasiimti.

Vakare dar gavome krikštą ir diplomus pagal visas taisykles. Padegino mums plaukus, patrynė žemėmis ir apipilstė šampanu.

ŠUOLIS

Viskas prasidėjo taip pat, kaip visada – ji kažkur iš visų jėgų bėgo. Staiga atsispyrė nuo žemės ir ėmė sklęsti. Apėmė jausmas, tarsi ji būtų panėrusi po vandeniu ir srovė neštų ją tolyn. Iš pradžių atrodė, kad tuoj tuoj vėl nusileis, tabalavo kojomis, kad nors šiek tiek uždelstų skrydį, bet jis nesibaigė.. Priešingai, suprato, kad gali skristi dar greičiau, tik reikėjo pasilenkti į priekį. Galėjo kilti į viršų išskleidus rankas. Lengvai atsispirdavo nuo greta esančių daiktų...

Veiksmas, kuris vykdavo aplink būdavo visąlaik kitoks ir beveik niekada neišlikdavo atmintyje. Tik tas nuostabus nesvarumo svaigulys.. Kaip ir kritimo į bedugnę pabaigoje pojūtis, dar ilgai nedingstantys net ir pabudus ir suvokus, kad tai buvo tik sapnas...

*

Kažkodėl visi vyrai kalbėdami su ja imdavo murkti taip meiliai, kaip keturi tigrai po sočių pietų. Jų buvo visokių – dailių ir tokių, kurių veidai jau buvo suspėję susidurti su visais kietesniais daiktais pasaulyje, gal neteko ragauti tik ekskavatoriaus kaušo. Nuoširdžių kaip silpna kiniška arbata ir jautrių kaip plytų siena. Kur ji bebūtų – mokykloje, universitete ar darbe, jie trypčiojo aplink, lyg jiems būtų kaitę padai.

„Ar šoksi, Lina?“

„Taip, pas gyvačių šokių mokytoją..“

„Na važiuojam. Nebūk stabdis. Atsilieps tarnyboje“

„Dar ko! Man bloga jau penkto aukšto balkone“

„Fyfa..“

„Užgiedojo..“

„Nebijok, tave pririš prie tikro vyro. Tau nieko nereikės daryti. Tik atsipalaiduoti ir pajausti malonumą“

„O jis po to mane ves?“

„Tai nuspręsta. Ar žinai, kaip aklas parašiutininkas sužino, kad tuoj pasieks žemę? Pajunta, kaip šuns pavadėlis atsipalaiduoja..“

*

Kokio velnio aš čia trenkiausi? Ir jie šitą pievą vadina aerodromu? Ji nesitikėjo, kad čia stovės Bekingemo rūmai, bet nors kokia trobikė, vadinama aerouostu, kur būtų galima įmesti kavos šį ankstyvą šeštadienio rytą. Kam reikėjo važiuoti taip anksti? Gal kad kai kurie galėtų šokti dar neišsiblaivę? Bet čia ne aerodromas, o muziejus. Tikrai, ten „kukurūznikas“, kokį matė tik senuose filmuose. O čia kažkokie aitvaro ir gandro kryžminimo vaisiai. Ir už visa tai dar reikia mokėti pinigus?

Bet susierzinimas rimo. Ji džiaugėsi giedru vėsiu rytmečiu. Kažkur ten giliai viduje saulė atitirpdė ledyno kraštą. Norėjosi kvailioti kaip vaikystėje – nusimesti batus ir bėgti rasota žole išskėtus rankas..

Instruktažas buvo trumpas ir rimtas. Vyras kalbėjo kaip svajodamas, lyg būtų vaikštinėjęs vienas kažkur miške ir rinkęs žibutes. Laiko pabėgti visi turi iki lipimo į lėktuvą, po to apsigalvoti jau bus vėlu. Lėktuve gerti rūkyti, uostyti, badytis draudžiama. Iššokus iš lėktuvo - nedaužyti instruktorių rankomis. Žvilgsniu abejingai nudelbė jos moteriškas linijas ir pridūrė. Ir neklykti, kad jam neplyštų ausų būgneliai. Blogi parašiutai keičiami apačioje. Ar kas turi ką pasakyti? Pastabos nori, kad jas sakytumėt. Iškišusios savo nukarusius liežuvius tik ir laukia, kad būtų išsakytos.

Kylančio lėktuvo ūžesys nenustelbė jos pilve dūzgiančių drugelių sparnų plazdėjimo. Diržais tvirtinama prie instruktoriaus pajuto kaip pakirto kojas. Viską užvaldė baimė. Klaiki, nenumaldoma baimė, auganti, plintanti. Pagalvojo, kad negalės žengti nė žingsnio, bet atvėrus lėktuvo duris kūno svorio jėga nutempė ją į bedugnę.

Užsimerkė ir pirmas akimirkas girdėjo tik švilpesį ir besiplaikstančių rūbų plazdėjimą. Po to ją užplūdo tokia mėlyna, mėlyna, skani ir vėsi banga. Jautėsi visiškai besvorė, buvo taip lengva, ramu ir gera. Ji dar niekada nesijautė tokia vieniša ir niekada nebuvo šitaip susijusi su kitais. Dar niekuomet nebuvo taip kankinamai graudu, nė karto neteko patirti tokio sopulingo džiaugsmo.

Pajuto išsiskleidusio parašiuto trūktelėjimą ir prasidėjo ilgas ir lengvas sklendimas, taip primenantis jos sapną. Vis tiek neįmanoma pasidalinti tuo, ką patyrė. Tai yra tik mano, visiškai, absoliučiai, nepakeičiamai mano...

Tik nutilus šurmuliui, ji pritipeno prie įvadą dėsčiusio dėdulės ir negarsiai, bet ryžtingai paklausė: „Ar šiandien dar bus galima šokti?“

MK

PARAŠIUTINĖS TIESOS

Kaip žiemoja parašiutininkai

Lietuva tokia jau šalis, kur parašiutizmas yra sezoninis sportas. Apsiniaukus mėlynai padangei, parašiutininkams prasideda ramybės ir taupymo metas. Į spintą padedama visa įranga. Sezono uždarymas – porą dienų trunkanti šventė, kurios metu ne tik pakrikštijami "švieži" parašiutininkai, šiais metais pabaigę AFF programą, bet ir suvartojamos kelios bačkos įvairių gėrimų.

Toliau parašiutininkai gyvena maždaug tokiu grafiku.

Pirma savaitė. Atsigavinėji po uždarymo. Iš įpročio penkis kartus per dieną tikrini orų prognozes. Dažnai dūsauji.

Po savaitės. Šeštadienio rytą atsikeli anksti, susineši įrangą į mašiną ir tik atsisėdus už vairo prisimeni, kad sezonas uždarytas ir šuoliai nevyksta.

Po dviejų savaičių. Šauniai tvardaisi. Apsiriboji tik ilgesingu žvilgsniu į dangų ir giliais atodūsiais (dar dažniau dūsauji). Šeštadienio rytą, dar nešdamas įrangą į automobilį, prisimeni, kad šiandien šuolių nebus.

Po trijų savaičių. Zirzi forume tema "kada bus šuoliai???". Vietoj šaliko pradedi nešioti "kaklą", o šuolių pirštinaitės atrodo visai patogios vairavimui.

Po mėnesio. Pamatai forume naują temą – "savaitgalį planuojami šuoliai, jei orai leis". Penkis kartus per dieną tikrini orų prognozes. Taip susijaudini, kad tądien jau nebedirbi. Smerkiančiu žvilgsniu nužiūrinėji draugus, nedrąsiai besiteiraujančius, ar oras šuoliams neperšaltas.

Žieminių šuolių savaitgalis. Wooohooo!!! Susikrovęs įrangą į mašiną, dar kartelį pasitikrini, kad šį savaitgalį tikrai bus ŠUOLIAI. Skriste nuskrendi į aerodromą. Eini į visus pakilimus (kurių paprastai būna 2-3). Po to su "chebra" keliauji gerti alaus. Pajunti sugrįžtant gyvenimo džiaugsmą.

Po daugiau kaip mėnesio. Prasideda kasmetinis tradicinis parašiutininkų boulingo turnyras. Prizas geriausiems, be abejo, šuolio bilietas. Apie pietus prasidėjęs boulingo žaidimas paprastai užtrunka iki paryčių…Ir taip kiekvieną žiemos mėnesį po kartą. Mes ne tik gerai šokinėjam, mes ir puikiai boulingą lošiam!

Po poros mėnesių. Netikėtai prabunda patriotizmo jausmas. Artėjant valstybinėms šventėms (vasario 16-oji, kovo 11-oji), forume pasipila temos "Mūsų šuoliai – tau Tėvyne". Ieškoma visokių "atmaskių", kad tik pakelti "Antoną" į orą. Vakarais paprastai žiūri kokius nors "skydiving`o" video. Dūsauji ir skundiesi.

PAVASARIS. Kas galėjo patikėti, kad jis ateis? Vėl žydras dangus. Nubrauki per žiemą iškęsto skausmo ašarą ir dediesi parašiutą. Rytoj prasideda šuoliai…Rytoj sezono atidarymas. Woohooo! Vėl į aerodromą privažiuos namelių, vėl lėktuvas kils dažniau nei kartą į mėnesį. Vėl savaitgaliais nereikės galvoti, kuom čia užsiėmus. Lakstai visas laimingas, išsišiepęs iki ausų, tegalvodamas tik apie vieną. Juk sakoma, kai nuvažiuoja stogas – atsiveria dangus…

S.O.S. diagnozė – parašiutininkas

Trumpai ir aiškiai – žmogau, tu esi didžiulėje bėdoje, jei:

* Net nenutuoki, ką dar galima veikti savaitgaliais.
* Neturi jokio supratimo, kas per savaitgalį įvyko Vilniuje.
* Neįsivaizduoji atostogų be šuolių.
* Tavo įranga kainavo daugiau nei automobilis.
* Tavo automobilis neaišku kada buvęs servise, su pasibaigusia technikine ir be draudimo, nes tau reikia naujo kupolo...
* Trumpinys PC (kas normaliems žmonėms reiškia – personal computer) tau asocijuojasi tik su „pilot chutes“
* Darbo netekimas tau yra puiki proga švęsti ir penktadienius taip pat leisti aerodrome.
* Visi tavo turimi marškinėliai yra su užrašais „skydiving`o“ tema.
* Širsti, kai po lietingo savaitgalio ateina šiltos, saulėtos, be mažiausio debesėlio danguje darbo dienos.
* Jei kiti sėdėdami televizijos bokšto „Paukščių tako“ restorane galvoja, kaip aukštai jie yra, tai tu – priešingai, mąstai, kad aukščio čia tikrai per maža...
* Tavo vienintelė pripažįstama valiuta toli gražu ne litas, euras ar doleris, o šuolis.
* Nekilnojamo turto įsigijimas atrodo siaubingas pinigų švaistymas.
* Iš ofiso tualeto išeini taip tarsi šoktum „į sparną“.
* Lipdamas laiptais „trekini“.
* Savaitgaliais keliesi anksčiau nei darbo dienomis, kad spėtum į pirmą pakilimą.
* „Žemės“ draugai tau skambina tik tada, kai už lango lyja.
* Tavo draugai žvelgdami į dangų sako "pažiūrėk į tuos debesis", o tu savo ruožtu atsakai "pažiūrėkit į tas „skyles“.
* Negalvoji, kad kalbėjimas apie orą bendros kalbos neradimo ženklas.
* Esi įsitikinęs, kad geriausias atsipalaidavimo būdas – tai šuolis iš lėktuvo ir minutės trukmės kritimas žemyn.

O blogiausia, kad tau jau niekas nebepadės... Gali kreiptis į gydytojus ar vaistininkus, gali lankytis pas psichologą. Tiesa, galbūt alaus gamintojai pagydys tave vienam savaitgaliui. Tačiau vistiek tavo diagnozė viena ir labai paprasta: tu sergi parašiutizmu. O nuo to vaistai dar neišrasti...

KYVIŠKIŲ KRAŠTO ŽEMĖLAPIS: KAIP IR KUR NEREIKIA LEISTIS

Kam iš mūsų tik nėra tekę atlikti vieną kitą akiračiui plėsti skirtą šuolį “pažinkime gimtąjį kraštą”. Pažintys su įdomesnėmis vietomis, išsibarsčiusiomis aplink aerodromą, akistatos su taikiais ir nelabai aplinkiniais gyventojais, tiksliniai nusileidimai į sodus, fontanus ar vartus. Visa tai atspindi šis naujas Kyviškių krašto žemėlapis. Laimei, visi šuolių autoriai po šiai dienai sveiki ir gyvi šokinėja aeroklube. Žodžiu, nebandykime pakartoti vieni kitų nusileidimų ;)

MINDOZA, Draugiški vietiniai

„2006 m. gražią rugpjūčio dieną atliekant 73, o po to ir 74 šuolius taip jau sutapo, kad buvo atlikti du iš eilės pažintiniai šuoliai su gimtuoju kraštu. Abudu kartus nusileidau lygiai toje pačioje vietoje - laukuose. Nusileidus pirmą kartą, manęs jau laukė kaimietis su šake. Laimei, susipratau nusileisti ant takelio, o ne į lysves. Tada vietinis saviškiams šūktelėjo: “vsio charašo, na darožke spustylsia…”. Sekantis šuolis toks pat sėkmingas ir taiklus. Mano pažįstamas kaimietis, vėlgi laukė ten pat ir su ta pačia ginkluote. Be abejo pasimokęs, kad nevalia leistis ant bulvių, daržovių, javų, rugių ar pan., nusileidau ant to pačio keliuko toje pat vietoje. šį kartą kaimietis jau ne taip garsiai pranešė savo sėbrams "b**... tot samyj". Viskas gerai, kas gerai baigiasi. Todėl rekomenduojame nesileisti į jokias agro kultūras, jei tame lauke tuo metu yra šakėmis ginkluotų vietinių“.

GINTARAS, Bulviakasis

Jei Mindoza pabūgęs, kaimiečių su šakėmis, leidosi tvarkingai ant takelio, tai to negalima pasakyti apie Gintarą. Drąsus vyras taikė tiesiai į bulvių lauko lysves. Laimei, piktų ūkininkų nesutiko ir išaręs bulves, atsikėlęs ir išsipurtes žemes iš ranco grįžo į angarą.

LINAS, Tiksluminis nusileidimas į sodą.

Jei vieni parašiutininkai renkasi laukus, kiti neatsisako nusileidimų į sodus.

„Kartą su “dūbu” nusileidau į sodus, esančius už tvenkinio. Vos ne stebuklu laikau tai, kad tarp visokių tvorelių, stogelių, krūmelių bei medelių nusileidau į kokių 6 m2 tuščią žolės plotelį, o ant galvos dar nukrito parašiutas, niekur neįsipainiodamas“.

LINAS, Neperskridęs fontano nesakyk op

„Būdamas 17 metų pradėjau šokinėti su “Stiletto” 135 kupolu. Apie savo įgūdžius buvau gan neprastos nuomonės ir panorau nusileisti toje vietoje, kur leidžiasi “D” kategorijos parašiutininkai – t.y. kur nors netoli dabartinės pavėsinės. Tuomet ten dar buvo didelis neveikiantis fontanas. Taigi, mano planas išsipildė net 110% - ne tik kad nusileidau šalia, bet ir įlėkiau kūlverščiais į patį fontaną. Reikėtų pastebėti, kad jis buvo pilnas styrančių vamzdžių, stiklų ir panašaus “gėrio”. Įdomiausia buvo tai, kad viskas baigėsi tik mėlynėmis ir nubrozdinimais“.

JUSTAS, O kam Kyviškėm ta elektra?

“Atsargiai, aukštos įtampos laidai” (prie eskadriles pastato, link prudo einant kur, ties tuo slagbaumu mazdaug)

„Vieną gražią 1998 m. rugpjūčio dieną šokau su D-1-5-U iš maždaug 1500 m. aukščio. Prieš iššokdamas, o gal ir iššokęs narsiai įjungiau sekundmatį, esantį ant "zapaskės", esančios ant pilvo. Vietoj leistų 12 sekundžių laisvo kritimo, žiedą ištraukiau kiek daugiau nei po 18 sekundžių. Išsiskleidus veidą nušvietė šypsena, juk pasimėgavau kiek ilgesniu laisvu kritimu. Tačiau šypsena neilgai trukus išblėso, kai pamačiau, jog gresia nusileidimas į prūdą. Man pasisekė, tvenkinuką praskridau. Palietęs kojomis žemę labai apsidžiaugiau, tačiau džiaugsmo buvo tik akimirka, nes kupolas užkrito ant elektros laidų. Įvyko trumpas sujungimas ir kupolas staigiai užsiliepsnojo. Išvydau atbėgantį "Telo". Pastarasis šaukė: "Jolki, blyn, neliesk nieko!" (idant, kad manęs nenutrenktų). Greitai pasirodė daugiau "gelbėtojų", vienas jų - aeroklubo technikas. Išsitraukęs nemenką peilį, tikrai ne šprotų skardinėm atidarinėti, jis puolė tarp liepsnų ir nupjovė nuo kupolo viršūnės burbulą. Tačiau pats kupolas sudegė visiškai, man liko styrantys laisvagaliai ir keletas apsvilusių stropų...O dauguma liko alkani, nes taisant padarinius buvo atjungta elektra ...“

MARIČIOKAS, Nemirtingas

Paskui Justą tame pačiame užėjime šoko Giedrius. Sausumos jis, deja, nepasiekė. Į krantą buvo pristatytas su valtele. Visas permirkęs, varvantis, rankose nešantis ne ką sausesnį parašiutą, išdidžiai iškėlęs galvą “Maričiokas” išlipo iš valties. Toliau eidamas, jis visai nekreipė dėmesio į ant žemės besimėtančius, kibirkščiuojančius nutrauktus laidus. Turbūt galvojo, kad jis nemirtingas :) Jo pakilią eiseną nutraukė tas pats technikas, patraukdamas Giedrių kuo toliau nuo laidų.

COLIUKĖ, Knock, knock, knockin' on heaven's door

Žieminių šuolių metu šiek tiek pabodo leistis “už horizonto”, tai nusprendžiau nusileisti šiek tiek arčiau, kad mažiau eiti su sunkia studentiška sistema. Nusileisti gavosi žymiai arčiau, o sistemos iš viso nešti nereikėjo. Ilgą laiką kabojau virš taško, o kai padariau kraštinį posūkį supratau, kad nusileidimui galiu rinktis vieną iš trijų objektų: lėktuvą, laidus arba vartus. Pastarieji pasirodė “saugiausias” variantas. Leidausi elegantiškai moteriškai – pirmiausia švelniai atsidariau vartus (t.y. išspyriau su visa spyna), o tada šleptelėjau į kiemą. Atsitokėjus pirmiausia pamačiau atbėgantį instruktorių Justą. Truputėlį gavau bartis…Bet užtat jis parnešė sunkiąją sistemą atgal.

COLIUKĖ, Geri žmonės su transportu

Kito žieminio šuolio metu pamačiau, kad su didžiuoju “Navigatorium” į aerodromą neparskrisiu, todėl išsirinkau laukuose nusileidimo aikštelę. Nusileidau, susitvarkiau parašiutą ir pasileidau aerodromo link. Išgirdau kažką pypsenant, tolumoje pamačiau mašiną ir kažką stovintį prie jos. Be akinių neįmačiau kas ten tokie, bet labai apsidžiaugiau, kad “chebra” atvažiavo manęs pasiimti. Kad tai buvo toli gražu ne kolegos parašiutininkai, supratau tada, kai mano kupolas jau buvo pakuojamas į bagažinę…Tada nedrąsiai išlemenau: “ar iki aerodromo pavešite?”. Vairuotojas pasitaikė neblogas – nepilnametis, teisių neturintis vaikinukas, kurį tėvas mokė vairuoti. Ekstremaliausia vieta buvo, kai važiavome per bėgius, artėjant traukiniui, o tėvas ant besimokančio sūnaus rėkė “nesustooook, varyyyk!”. O paskui jie dar manęs klausė, ar nebaisu iš lėktuvo šokinėti…

SALA, Bėk, Sala, bėk

Pažymėtoje zonoje geriau šiaip sau nevaikštinėti ir nesipainioti...vikriajam operatoriui Jurikui po kojomis. Jis ne tik sugebėjo čia gražiai nusileisti, bet ir nuskuosti kiek kojos neša iki vėliavėlės ir pabaigti nufilmuoti ten besileidžiantį tandemą.

D
C,D
A, B, AFF, SL
600 m
- NUSILEIDIMO AIKŠTELĖ
- PAVOJINGA ZONA

Leidėjas: Vilniaus parašiutininkų klubas.
Redakcijos adresas: Kyviškės, Vilniaus raj.
Kontaktai: www.dropzone.lt, info@dropzone.lt
Foto: www.skydive-photo.eu, asmeniniai albumai.
Leidžiamas nuo 1999 m.
Platinamas sezono uždarymo metu, nemokamai.
Tiražas: 50 vnt.

AČIŪ VISIEMS!
WWW.DROPZONE.LT